

film: le malo življenja

Zdenko Vrdlovec

Kadar se pojavi takšen absoluten filmski hit, kot je bil lani Petelinji zajtrk, se zdi bilanca nacionalnega filmskega leta rešena, kar je vsaj paradokсно za kinematografijo, ki je subvencionirana, to pa naj bi tudi pomenilo, da ji ne gre za komercialne filme. Toda slovenska filmska uspešnica, četudi je bila načrtovana kot komercialni film, ni »samo« dober »box office« (to je predvsem za kinematografe in distributerja), ampak ima še neko »presežno vrednost«, ki je seveda prav v tem, da kot nekaj redkega pomeni afirmacijo domačega filma pri domačem občinstvu (lani še toliko pomembnejšo zaradi peripetij na Filmskem skladu). Toda uspešnica

ima še druge učinke: pri občinstvu, ki mu je en filmski hit očitno povsem dovolj, zasenči vse druge filme, čeprav med njimi nekatere prav dobre, kot je bila na primer **Pevčeva Estrellita**, ki je z 10.000 gledalci dosegla le dobro dvajsetino Petelinjega zajtrka. A tudi s to kvoto ostaja Estrellita letos najbolj gledan slovenski kinematografski film, ki je prekosil tudi zmagovalca letošnjega festivala slovenskega filma, Pokrajino št. 2 **Vinka Möderndorferja**. In prav na tem festivalu se je znova potrdilo, kar sicer velja že kar nekaj časa – namreč to, da je slovenska realnost veliko bolj razburljiva in »filmska« od slovenskih filmov. S pridevnikom »filmska« so seveda mišljene predvsem kriminalne lastnosti tukajšnje realnosti, ki bi v igranem filmu lahko našle žanrsko ustreznico v kakšnem trilerju. Möderndorferjeva Pokrajina št. 2 je sicer res triler, ki

Če izberem »svoj« film, bi se odločil za To ti je lajf (na sliki) Vita Tauferja.

»eksploatira« le neko politično realnost, ta pa – povsem nasprotno od filmske poante – zadeva bolj samo politiko kot sedanjo mlajšo generacijo (in povrh film še zavozi svoj najboljši lik, fantomskega najetega morilca, ki ga na koncu vrže v brežno).

Verjetno je največji uspeh letošnje filmske bilance količina: na festivalu v Portorožu je bilo prikazanih deset celovečernih filmov, tem pa bi lahko dodali še štiri televizijske. In če naj v tej »hiperprodukciji« vendarle izberem »svoj« film, bi se odločil za To ti je lajf gledališkega režiserja **Vita Tauferja**: sicer povsem preprost film, ki pa izžareva neko energijo (čeprav filmskih najstnikov ne igrajo pravi najstniki in najstnice) in neko povsem banalno in lokalno realnost (celjski najstniki in njihovi starši) secira na krilih humora in duhovitosti.